

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.119 van 17 januari 2014
in de zaak A. 204.764/XII-6937**

In zake: de NV SEA COAST INVEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kurt Vanlerberghe
kantoor houdend te 8600 Diksmuide
Woumenweg 109
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 maart 2012 inzake de aanvraag tot afwijking van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing, ingediend door de nv Sea Coast Invest met betrekking tot de residentie Sea Port gelegen te 8620 Nieuwpoort, Albert I-laan 70 - Dienstweg Havengeul 35.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die loco advocaat Kurt Vanlerberghe verschijnt voor de verzoekende partij, en attachés Linn Van Berlaer en Randy Maenhout, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 oktober 2011 vraagt de verzoekende partij aan de “Commissie voor Afwijking” een afwijking op verschillende basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing die gelden voor nieuwe gebouwen. De aanvraag heeft betrekking op het al voltooide appartementsgebouw ‘Residentie Sea Port’ te Nieuwpoort. Een afwijking wordt gevraagd van de basispreventienormen omschreven in punten 4.2.2.5 en 4.2.3.1 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 ‘tot vaststelling van de basisnormen voor de preventie van brand en ontploffing waaraan de nieuwe gebouwen moeten voldoen’ (hierna: koninklijk besluit van 7 juli 1994).

De gevraagde afwijking voor punt 4.2.2.5 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 luidt:

“Wanden die ondergrondse en bovengrondse bouwlagen scheiden hebben
Rf: 1u. Hier werden prefab trappen uit beton uitgevoerd met gesloten

betonnen treden (dikte: groter dan 50mm) en tegentreden dikte niet nameetbaar. Om aan onderkant trap Rf:1u te garanderen wordt volgende afwijking gevraagd supplementaire aanbrengen van een brandwerende onderconstructie Rf:1u met voorlegging brand-attest Rf:1u”.

De gevraagde afwijking voor punt 4.2.3.1 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 luidt:

“Kenmerken trappen: uitgevoerde trappen bleken bij voorlopige oplevering op diverse plaatsen af te wijken qua hoogte van aan- en optreden en van kenmerken vereist in 4.2.3.1. Gezien meer risico op valgevaar wordt volgende afwijking gevraagd:

- supplementair bijplaatsen van een 2° doorlopende leuning aan de binnenzijde van de trap.
- de reeds geplaatste leuning aan de buitenzijde trap continu doorlopend aanpassen zodat beide zijden van de trap een continue doorlopende leuning hebben.
- aanbrengen op iedere trede van bijkomende antislipneuzen”

3.2. Bij brief van 8 november 2011 vraagt de verwerende partij aan de verzoekende partij bijkomende verduidelijking te geven over de afwijkingen op punt 4.2.3.1 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994. Zij stelt tevens vast dat in de parkeergarage sommige afgesloten parkeerplaatsen zijn voorzien van bergingen. Deze bergingen zijn niet voorzien van het reglementaire sas Rf 2h met zelfsluitende deuren Rf ½h, zoals wordt vereist door punt 5.2 van bijlage 3. Daarvoor is eveneens een afwijking nodig.

De verzoekende partij reageert hierop en verduidelijkt dat de afwijkingen erin bestaan dat:

- “De aantreden niet overal de 24 cm halen op de looplijn, evenwel zijn de neuzen groter dan 5 cm waardoor het loopvlak op de looplijn breder wordt.
- Optreden overschrijden op sommige trapdelen de 18 cm cfr. tekening.
- Steekproefsgewijze opmeting van de helling op de looplijn van een aantal trapdelen bedraagt deze 40 à 41° i.p.v. 37°.”

3.3. Op 12 december 2011 vraagt de “Commissie voor Afwijking” met toepassing van artikel 4 van het koninklijk besluit van 18 september 2008 ‘tot bepaling van de procedure en de voorwaarden volgens welke de afwijkingen

op de basispreventienormen worden toegestaan', het gemotiveerd advies van de brandweer van Nieuwpoort over deze afwijkingsaanvraag.

3.4. Op 15 februari 2012 geeft de "Commissie voor Afwijking" het volgende advies:

"[...]

1. Betreffende de afwijking van punt 4.2.2.5 van bijlage 3:

Punt 4.2.2.5 van bijlage 3:

'De trappenhuizen die de ondergrondse bouwlagen bedienen, mogen niet rechtstreeks het verlengde zijn van degene die de bouwlagen boven een evacuatie-niveau bedienen.

Dit sluit niet uit dat het ene boven het andere mag liggen, mits volgende voorwaarden:

1. de wanden die ze scheiden hebben Rf 1 h;
2. de toegang van ieder trappenhuis tot het evacuatie-niveau geschiedt overeenkomstig de vereisten van 4.2.2.3.'

De trappen in de binnentrappenhuizen zijn uitgevoerd in prefabbeton met gesloten betonnen treden en tegentreden. De aanvrager vraagt een afwijking omdat hij de gevraagde Rf van 1 h niet kan garanderen.

Overwegende dat in een middelhoog gebouw de brandweerstand van een binnentrappenhuis moet gegarandeerd zijn om tijdens een evacuatie de aanwezige personen toe te laten het gebouw tijdig te verlaten;

Besluit

Voor de aanvraag om afwijking betreffende punt 4.2.2.5 van bijlage 3 bij het bovenvermeld koninklijk besluit geeft de Commissie een GUNSTIG advies, op voorwaarde dat voldaan is aan één van de volgende voorschriften:

A1. De trap heeft een stabiliteit bij brand van 1 h, bepaald volgens de norm NBN EN 1992-1-2.

Deze Belgische norm, ook 'Eurocode 2 deel 1-2' genoemd, bevat berekeningsmethodes voor betonconstructies bij brand.

A2. De dekking van de betonwapening van de trap is overal minstens 25 mm.

2. Betreffende de afwijking van punt 4.2.3.1 van bijlage 3:

Punt 4.2.3.1 van bijlage 3 (Trappen):

'Constructiebepalingen:

De trappen hebben de volgende kenmerken:

1. evenals de overlopen hebben zij een stabiliteit bij brand van 1 h of zijn op dezelfde manier geconcentreerd als een betonplaat met Rf 1 h;
2. zij zijn voorzien van massieve stootborden;
3. zij zijn aan beide zijden, ook langs de overlopen, uitgerust met een leuning; voor de trappen met een nuttige

breedte, kleiner dan 1,20 m, is één leuning voldoende, voor zover er geen gevaar is voor het vallen;

4. de aantrede van de treden is in elk punt ten minste 0,20 m;

5. de optrede van de treden mag niet meer dan 18 cm bedragen;

6. hun helling mag niet meer dan 75 % bedragen (maximale hellingshoek 37°);

7. zij zijn van het rechte type. Maar ‘wenteltrappen’ worden toegestaan zo ze verdreven treden hebben en zo hun treden, naast de hiervoor melde vereisten, met uitzondering van voornoemd punt 4, ten minste 24 cm aantrede hebben op de looplijn.’

De draaitrap in de binnentrappenhuizen wijkt op verschillende plaatsen af van deze constructiebepalingen (aantrede, optrede, helling).

Overwegende dat uit het opmetingsplan 20/20 blijkt dat de optrede doorgaans groter is dan 18 cm;

Overwegende dat uit het opmetingsplan 20/20 blijkt dat de aantrede op de looplijn doorgaans aanzienlijk kleiner is dan 24 cm. De neus telt hierbij niet mee voor de trappen die afdalen tot op het evacuatie niveau. Het valgevaar voor personen die deze trappen afdalen is dus aanzienlijk groter dan voor personen die deze trappen beklimmen;

Overwegende dat de helling van de trap op de looplijn volgens de aanvrager gemiddeld 40 à 41° bedraagt, dit is aanzienlijk steiler dan 37.5°;

Besluit

Voor de aanvraag om afwijking betreffende punt 4.2.3.1. van bijlage 3 bij het bovenvermeld koninklijk besluit geeft de commissie een gunstig advies voor de trappen vanuit de ondergrondse bouwlagen naar het evacuatie niveau.

Voor de aanvraag om afwijking betreffende punt 4.2.3.1. van bijlage 3 bij het bovenvermeld koninklijk besluit geeft de commissie een ongunstig advies voor de trappen vanuit de bovengrondse bouwlagen naar het evacuatie niveau.

3. Betreffende de afwijking van punt 5.2 van bijlage 3:

Punt 5.2 van bijlage 3 (parkeergebouwen):

‘Parkeergebouwen.

Bij afwijking van het in 2.1 gestelde grondbeginsel kan een parkeergebouw een compartiment vormen waarvan de oppervlakte niet beperkt is, zelfs wanneer er verscheidene communicerende bouwlagen zijn.

De wanden tussen de parkeergebouwen en de rest van het gebouw voldoen aan de voorschriften van 4.1.

In het parkeercompartiment mogen evenwel sommige, niet voor verblijf bestemde lokalen worden opgenomen, zoals: elektrische cabines, archieflokalen, technische ruimten... .

De wanden van deze lokalen vertonen een Rf 2 h en de toegang geschiedt door een sas met Rf 2 h en zelfsluitende deuren Rf 1/2 h.

Op elke bouwlaag is de evacuatie als volgt geregeld:

- ten minste twee trappenhuizen voldoen aan de voorschriften vervat in 4.2 of 4.3 en zijn vanuit ieder punt van de bouwlaag toegankelijk; de af te leggen weg naar de dichtstbijzijnde trap mag niet meer dan 45 m bedragen; de minimale nuttige breedte van deze trappen bedraagt 0,80 m;
- zoals gesteld in 2.2.2 al. 3, mag op het beschouwde bouwlaag de vereiste toegang tot één van de twee trappenhuizen vervangen worden door een rechtstreekse uitgang naar buiten;
- op de bouwlaag die het dichtst bij het uitritniveau ligt, mag de hellende rijweg één der trappenhuizen vervangen indien zijn wanden Rf 2 h hebben en de helling gemeten in haar hartlijn niet meer dan 10 % bedraagt;
- de beperking van 10% geldt niet voor compartimenten gelijk of kleiner dan 500 m², indien evacuatie via de helling mogelijk blijft.
- buiten de signalisatie bepaald in 4.5 worden de evacuatiewegen, op elke bouwlaag, ook nog aangeduid op de vloer of juist erboven.

In de gesloten parkeergebouwen met een totale oppervlakte groter dan 2500 m², moeten maatregelen genomen worden die noodzakelijk zijn om de verspreiding van rook te voorkomen.'

In de 2 bouwlagen van de ondergrondse parkeergarage zijn sommige parkeerplaatsen afgesloten met een kantelpoort. In deze ruimte bevindt zich een berging met een deur waarvan de brandweerstand niet is aangetoond.

Overwegende dat bergingen in ondergrondse parkeergarages, zelfs indien zij slechts een kleine oppervlakte hebben, een aanzienlijke brandlast kunnen bevatten. Bij brand of rookontwikkeling kan deze rook zich verspreiden doorheen de parkeergarage en de rest van het gebouw en de aanwezigen in gevaar brengen;

Besluit

Voor de aanvraag om afwijking betreffende punt 5.2 van bijlage 3 bij het bovenvermeld koninklijk besluit geeft de Commissie een GUNSTIG advies, op voorwaarde dat voldaan is aan het volgende voorschrift:

Alle bergingen die niet met een reglementair sas (Rf 2 h, zelfsluitende deuren Rf 1/2 h) zijn afgesloten, worden uitgerust met een zelfsluitende deur Rf 1 h."

3.5. Op 9 maart 2012 neemt de verwerende partij de volgende beslissing:

"U vroeg afwijkingen aan voor punten 4.2.2.5, 4.2.3.1 en 5.2 van bijlage 3 bij het Koninklijk besluit van 7 juli 1994. De Commissie voor Afwijking heeft uw dossier behandeld op 15 februari 2012. Haar advies vindt u als bijlage.

Ik maak het advies van de Commissie voor Afwijking betreffende de door u aangevraagde afwijking mij eigen.

Bijgevolg sta ik, op basis van dit advies van de Commissie u de afwijking op punten 4.2.2.5, 4.2.3.1 (voor de trappen vanuit de *ondergrondse* bouwlagen naar het evacuatie-niveau) en 5.2 toe. Ik wens er uw aandacht op te vestigen dat dit akkoord voorwaardelijk is. Daarom verzoek ik u rekening te houden met de voorwaarden die de Commissie voor Afwijking in haar advies heeft vermeld.

Ik heb besloten om u de afwijking die u hebt aangevraagd voor punt 4.2.3.1 (voor de trappen vanuit de *bovengrondse* bouwlagen naar het evacuatie-niveau) niet toe te staan.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van het algemene rechtsbeginsel houdende de materiële- en formelemotiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij voert drie grieven aan. Ten eerste maakt de verwerende partij zich in de bestreden beslissing het advies van de “Commissie voor Afwijking” eigen zonder hiervoor enige motivering op te geven. Ten tweede werd de afwijking die werd aangevraagd voor punt 4.2.3.1 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994, afgewezen zonder enige motivering in de bestreden beslissing. Ten derde spreken de bestreden beslissing zelf, noch het bijgevoegde advies van de “Commissie voor Afwijking” zich uit over de door de verzoekende partij voorgestelde verbeteringsmaatregelen. In dat verband stipt de verzoekende partij nog aan dat de brandweer van Nieuwpoort binnen de maand niet heeft geantwoord op de aanvraag om advies, waardoor dat advies als gunstig wordt beschouwd. Voor zover de verwerende partij oordeelt dat de voorgestelde maatregelen geen gelijkwaardige waarborgen geven, is daarvoor geen enkele

motivering weergegeven in de bestreden beslissing noch in het advies van de “Commissie voor Afwijking” waarnaar de verwerende partij verwijst.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekende partij nog dat voor de afwijking die zij heeft aangevraagd voor punt 4.2.3.1 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 (voor de trappen vanuit de bovengrondse bouwlagen naar het evacuatie-niveau) elke vorm van motivering ontbreekt, zodat door de verwerende partij zelfs niet kan worden gesteld dat zou worden gemotiveerd door verwijzing, nu enige verwijzing op dit punt geheel ontbreekt.

In de laatste memorie blijft de verzoekende partij er bij dat voor zover de verwerende partij van oordeel zou zijn dat de voorgestelde maatregelen geen gelijkwaardige waarborgen geven, zij daarvoor geen of minstens onvoldoende motivering geeft in de bestreden beslissing. De overweging in het advies dat het valgevaar voor personen die trappen afdalen aanzienlijk groter zou zijn dan voor personen die trappen beklimmen, biedt geen motivering waarom de door de verzoekende partij voorgestelde ingrepen niet zouden voldoen.

Beoordeling

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, verplichten de besturen hun bestuurshandelingen uitdrukkelijk te motiveren. Deze formelemotiveringsplicht houdt in dat in de beslissing zelf op een afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Ze noopt het bestuur echter niet om in zijn beslissing een antwoord te geven op alle feitelijke en juridische argumenten die een belanghebbende naar voren brengt, zodat niet systematisch geantwoord moet worden op de diverse argumenten aangevoerd in de aanvraag. Het volstaat dat uit de motivering blijkt dat de wezenlijke aspecten van de argumenten van de belanghebbende in de besluitvorming betrokken werden en dat hieruit kan worden afgeleid waarom de argumenten in hun geheel niet werden aanvaard.

Het belangrijkste doel van de formelemotiveringsverplichting is dat de verzoekende partij in de haar betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het gepast is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Aan die formelemotiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar een advies, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen, aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn.

7. De bestreden beslissing bevat geen eigen formele motivering. Uit de enkele lezing ervan blijkt dat ze volledig is gesteund op het advies van de “Commissie voor Afwijking”, waarvan de verwerende partij overigens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verklaart dat zij zich dit eigen maakt. De motieven van deze commissie worden aldus de motieven waarop de verwerende partij zich steunt om de gevraagde afwijkingen op de punten 4.2.2.5, 4.2.3.1 en 5.2 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994, voorwaardelijk toe te staan en de gevraagde afwijking voor punt 4.2.3.1 van dezelfde bijlage niet toe te staan. Anders dan wat de verzoekende partij betoogt, is daarbij niet vereist dat de verwerende partij motiveert waarom zij deze motieven tot de hare maakt.

De hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.4.) motieven van de “Commissie voor Afwijking” die de verwerende partij zich eigen heeft gemaakt, verschaffen aan de verzoekende partij voldoende duidelijkheid over de motieven voor de voorwaardelijke aanvaarding van de afwijking op de punten 4.2.2.5, 4.2.3.1 en 5.2 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 en voor het niet toestaan van de aangevraagde afwijking voor punt 4.2.3.1 van dezelfde bijlage.

De verzoekende partij wordt voorts evenmin bijgevalen in haar standpunt dat de verwerende partij noch de “Commissie voor Afwijking” in haar advies, uitspraak deed over de door haar voorgestelde verbeteringsmaatregelen. Zoals uit het feitenrelaas blijkt (*supra*, punten 3.1 – 3.2 en 3.4), betreffen de door

haar aangevraagde afwijkingen juist die verbeteringsmaatregelen en die werden beantwoord in het advies van de voornoemde commissie. Aldus wordt de aanvraag van de verzoekende partij tot afwijking van punt 4.2.2.5 van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994, ingewilligd mits naleving van één van de twee in het advies opgesomde voorwaarden. Zo wordt tevens haar aanvraag tot afwijking van punt 4.2.3.1. van de genoemde bijlage 3 ingewilligd wat de trappen betreft vanuit de ondergrondse bouwlagen naar het evacuatie-niveau. Ook haar afwijkingsvoorstel inzake de trappen vanuit de bovengrondse bouwlagen naar het evacuatie-niveau werd onderzocht, doch niet bijgevallen. In het advies krijgt de verzoekende partij een antwoord waarom dit zo is. Op enkele lezing van dit advies kon de verzoekende partij in de bestreden beslissing achterhalen om welke redenen de “Commissie voor Afwijking” – en daardoor ook de verwerende partij daar die de motieven van deze commissie zich eigen heeft gemaakt – van oordeel was waarom deze trappen waarvoor een afwijking wordt gevraagd, geen veiligheidsniveau bieden dat minstens gelijkwaardig is aan het volgens de basispreventienormen vereiste veiligheidsniveau. De formelemotiveringsplicht gaat te dezen niet zover dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten de afdoende motieven nog nader te expliciteren, noch in te houden dat de verwerende partij verplicht zou zijn uitdrukkelijk te antwoorden op alle door de verzoekende partijen voorgestelde ingrepen die volgens haar gelijkwaardige waarborgen verlenen.

De voor het eerst in de laatste memorie aangevoerde kritiek - namelijk dat de overweging in het advies dat het valgevaar voor personen die trappen afdalen aanzienlijk groter zou zijn dan voor personen die trappen beklimmen, geen motivering zou bieden waarom de door de verzoekende partij voorgestelde ingrepen niet zouden voldoen - is laattijdig.

De omstandigheid dat het advies van de brandweer als gunstig moet worden beschouwd, doet tot slot geen afbreuk aan het voorgaande. Uit artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 september 2008 ‘tot bepaling van de procedure en de voorwaarden volgens welke de afwijkingen op de basispreventienormen worden toegestaan’, blijkt immers dat de bevoegde brandweerdienst geacht wordt een gunstig advies te hebben uitgebracht indien hij niet tijdig heeft geantwoord op de vraag tot advies. Het betreft in dit geval een

fictief advies in die zin dat het niet betekent dat de betrokken dienst de zaak heeft onderzocht en op grond van dit onderzoek tot zijn gunstig advies is gekomen. Een dergelijk fictief advies, dat er in wezen toe strekt de burger en de beslissende overheid te beschermen tegen het stilzitten van de adviserende brandweerdienst, draagt niet bij tot een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing. Het louter bestaan er van kan daarom niet tot gevolg hebben dat er, te dezen, afbreuk wordt gedaan aan de hiervoor gedane vaststelling dat de motieven van de bestreden beslissing duidelijk zijn.

8. De verzoekende partij voert in het middel ook de schending aan van nog andere bepalingen en beginselen, doch zij bouwt ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat deze grieven ofwel geacht moeten worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel onontvankelijk te zijn.

9. Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Allereerst staat de bestreden beslissing de voor punt 4.2.3.1. van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 (voor de trappen vanuit de bovengrondse bouwlagen naar het evacuatie-niveau) gevraagde afwijking niet toe, niettegenstaande het volgens haar aanpassen van de trapkokers aan de constructiebepalingen, zoals geformuleerd in punt 4.2.3.1 van de voornoemde bijlage, vanuit feitelijk en technisch standpunt niet mogelijk en niet haalbaar is, “gezien de trapkokers en aanpalende lokalen reeds volledig gerealiseerd zijn en meer aanpassingen dan de in de afwijkingsaanvraag voorziene verbeteringsmaatregelen niet mogelijk zijn”.

Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een onredelijke voorwaarde oplegt, namelijk dat de afwijking voor punt 5.2. van bijlage 3 bij het koninklijk besluit van 7 juli 1994 wordt toegestaan, mits alle bergingen die niet met een reglementair sas zijn afgesloten, worden uitgerust met een zelfsluitende deur Rf 1h, terwijl die bergingen als kleine huishoudbergingen kunnen worden beschouwd die geen risico op brand inhouden.

11. In de memorie van wederantwoord verduidelijkt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de feitelijke gegevens, namelijk het al gerealiseerd zijn van het gebouw en de onhaalbaarheid tot het realiseren van bepaalde aanpassingen. Dit druist in tegen alle redelijkheid en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid die in acht had moeten worden genomen bij het nemen van de beslissing.

In de laatste memorie voert de verzoekende partij voor het eerst aan dat de voorwaarde dat alle bergingen die niet met een reglementaire sas zijn afgesloten moeten worden uitgerust met een zelfsluitende deur Rf 1h, wel degelijk onredelijk is, gezien het risico op brand in de garages veel groter is dan in de minieme huishoudbergingen die geen technische ruimtes zijn. De garages zelf zijn slechts afgesloten met een metalen kantelpoort zonder gekende brandweerstand niettegenstaande deze volgestouwd staan met materialen.

Beoordeling

12. Artikel 2, § 2, van de wet van 30 juli 1979 ‘betreffende preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen’ bepaalt dat afwijkingen op de basispreventienormen worden toegestaan indien de betrokken constructie door deze afwijkingen een veiligheidsniveau behoudt dat tenminste gelijk is aan dit vereist door deze normen. De Koning bepaalt de procedure en de voorwaarden volgens welke de afwijkingen worden toegestaan. In uitvoering hiervan, bepaalt artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 september 2008 ‘tot bepaling van de procedure en de voorwaarden volgens welke de afwijkingen op

de basispreventienormen worden toegestaan', dat de commissie evalueert of de constructie waarvoor een afwijking gevraagd wordt, dit veiligheidsniveau biedt.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidsstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken over het veiligheidsniveau van de voorgestelde afwijking. De Raad is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

13. Uit het hiervoor weergegeven wettelijk criterium waaraan de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot afwijking moet worden getoetst, volgt dat noch de omstandigheid dat de constructie al is gerealiseerd, noch de enkele bewering dat meer aanpassingen dan de in de aanvraag voorziene verbeteringsmaatregelen niet mogelijk zijn, relevant zijn bij de beoordeling van de aanvraag tot afwijking van de basispreventienormen. Het feit dat daarmee geen rekening is gehouden, kan daardoor de aangevoerde beginselen niet miskennen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat volgens haar de aanwezige bergingen als kleine huishoudbergingen kunnen worden beschouwd die geen risico op brand inhouden, geeft zij met deze - overigens niet met concrete elementen ondersteunde - blote bewering ter zake, weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de zaak dan de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt hiermee niet aannemelijk dat deze in verband met de beoordeling van de aard van de bergingen en de mogelijke brandlast ervan, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

Tot slot wordt met de voor het eerst in de laatste memorie aangevoerde kritieken en vergelijkingen met de brandlast van de "garagepoorten", geen rekening gehouden omwille van het laattijdig aanvoeren ervan, los van de vraag of de verzoekende partij enig belang heeft bij het aanvoeren ervan.

14. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 januari 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest